

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ
ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΛΟΥΚΑ - Λουκ. 13, 10-17 (4/12/2016)

Η υποκριτική τυπολατρεία

Αντιμέτωπος με τη θρησκευτική ηγεσία του ιουδαϊκού λαού βρίσκεται ακόμα μία φορά ο Κύριός μας, αγαπητοί μου αδελφοί, όπως καταγράφεται στο σημερινό Ευαγγελικό ανάγνωσμα. Ευρισκόμενος στη συναγωγή, ημέρα Σάββατο, θεράπευσε μια συγκύπτουσα γυναίκα, η οποία, επί δεκαοκτώ ολόκληρα χρόνια, βίωνε το άλγος της ασθένειας. Η θαυματουργική επέμβαση του Ιησού προκάλεσε την μήνη και την οργή του αρχισυναγωγού, ο οποίος Τον κατηγόρησε για παραβίαση της αργίας του Σαββάτου, την οποία ορίζει ο Μωσαϊκός νόμος. Ο εμπαθής και τυφλωμένος θρησκευτικά αρχισυναγωγός, ενώ είδε με τα μάτια του το θαυμαστό γεγονός, ενώ έγινε μάρτυρας της θεραπείας της βαρέως ασθενούς γυναίκας, ενώ τού δόθηκε η ευκαιρία να γνωρίσει και πιστέψει στην Μεσσιανικότητα του Χριστού, ενώ είχε μπροστά του τόσους λόγους για να δοξάσει το όνομα του Θεού, ξέσπασε κατά του Χριστού, οχυρωμένος πίσω από ανούσιες τυπικές διατάξεις. Απέδειξε ότι δεν ήταν υπηρέτης του μόνου και αληθινού Θεού, αλλά ένας κοινός διεκπεραιωτής θρησκευτικών αναγκών και υποθέσεων, που εξέπεσε της υψηλής και υπεύθυνης αποστολής του, διακονώντας τον τύπο και όχι την ουσία.

Η λατρεία των εξωτερικών σχημάτων της πνευματικής και εκκλησιαστικής ζωής και η αίσθηση ότι αυτά αρκούν για να θεωρηθεί κανείς σωστός και αυθεντικός Χριστιανός, έχει, δυστυχώς, διαπεράσει τον τρόπο ζωής πολλών ανθρώπων, που νομίζουν ότι με τον τρόπο αυτό είναι εντάξει έναντι του Θεού. Το φαινόμενο αυτό, πολύ διαδεδομένο στην εποχή μας, δημιουργεί ανθρώπους δύο ταχυτήτων. Ανθρώπους που φροντίζουν για την άρτια δημόσια Εκκλησιαστική τους εικόνα. Προβάλλουν εαυτούς ως πρότυπα νηστευτών, εκκλησιαζόμενων και προσευχόμενων Χριστιανών, με έντονη, μάλιστα, φιλανθρωπική δραστηριότητα, αλλά και διάθεση αυστηρού ελέγχου προς όλους τους άλλους που, κατά τη γνώμη τους, δεν ζουν κατά Χριστόν. Την ίδια στιγμή, στον προσωπικό τους βίο και έξω από τα αδιάκριτα μάτια των άλλων ανθρώπων, τα ίδια αυτά πρόσωπα εύκολα δικαιολογούν της αμαρτωλές ροπές και τις παθογόνες πτώσεις τους. Επιδεικνύουν αδιστακτη σκληρότητα, όταν νιώθουν ότι θίγονται τα συμφέροντά τους. Αδιαφορούν για τις πραγματικές ανάγκες των συνανθρώπων τους, που δεν αντιμετωπίζονται με ευχολόγια.

Όλα αυτά συμβαίνουν γιατί έχουν μετατρέψει την πίστη σε ιδεολογία, την γνήσια θρησκευτικότητα σε εθμική συνήθεια, την αγάπη σε υποχρέωση, την πνευματική ζωή σε ανάγκη αυτοεπιβεβαίωσης και επαίνου από τους άλλους ανθρώπους.

Η τυπολατρεία, όμως, συχνά λαμβάνει και άλλες μορφές, από ανθρώπους με έντονη πνευματική ζωή. Αναζητούν την γνησιότητα και την αυθεντικότητα στους πνευματικούς τους πατέρες, επιλέγοντάς τους και κρίνοντάς τους με βάση την εξωτερική εικόνα και όχι τα εσωτερικά χαρίσματα. Τα μακριά γένια και τα μαλλιά στους κληρικούς, το χαμηλό βλέμμα και η ταπεινοσχημία, συχνά ανάγονται σε κριτήρια αυθεντικότητας για τους ιερωμένους, που, σε αντίθετη περίπτωση, καταγγέλλονται ως κοσμικοί και μη παραδοσιακοί. Η αντίληψη αυτή, που φανερώνει σαφές έλλειμμα διακρίσεως και αληθινής πνευματικότητας, στηλιτεύεται ακόμα και από την ασκητική γραμματεία της Εκκλησίας μας, που πολεμά τον πειρασμό της τυπολατρείας. Ας ακούσουμε ένα χαρακτηριστικό περιστατικό: «Είχαμε ακούσει ότι ο Γέροντας έχει γενειάδα που φθάνει ως τη γη και θέλαμε να τον παρακαλέσουμε να μάς την δείξει. Φοβούμενοι, όμως, μήπως τον προσβάλωμε, ζητήσαμε, εκ των προτέρων να μάς συγχωρήσει. Εκείνος απόρησε, αλλά μάς το υποσχέθηκε. Τότε τον παρακάλεσαμε να λύσει την γενειάδα και αυτός αμέσως ξεκούμπωσε το ζωστικό, την έλυσε από τη μέση, όπου την είχε περιτυλίξει και την άφησε ελεύθερη. Σχεδόν ακουμπούσε στο έδαφος. Ο Γέροντας μάς ικανοποίησε, αλλά παρατήρησε ότι αυτή η περιέργειά μας είναι μάταια και ανωφελής. Η τρίχα – μακριά ή κοντή – δεν σημαίνει τίποτε, δεν συντελεί στη σωτηρία, για την οποία δεν είναι απαραίτητες οι μακριές τρίχες, που σαπίζουν στον τάφο, αλλά τα θεάρεστα έργα»¹.

Από τα παραπάνω συμπεραίνεται, αδελφοί μου, ότι η σωτηρία της ψυχής μας δεν εξαρτάται από την τυφλή εφαρμογή τυπικών διατάξεων και νόμων, αλλά από τα έργα της αγάπης μας, όταν αυτά είναι καρπός γνήσιας και διακριτικής πίστης, έντονης και ουσιαστικής Μυστηριακής ζωής και ευλογημένης μετανοίας. ΑΜΗΝ!

Αρχιμ. Ε.Ο.

---

¹ Γέρον Αθανάσιος. Ιερομονάχου Γρηγορίου, «Αγιορείτες Πατέρες του ΙΘ΄ αι.» Τόμος Β΄, σελ. 18